

Byggepolitisk redegørelse '97.
(Redegørelse nr. R 4).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling fredag den 21. november 1997.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 50: Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Tv-rettigheder til vigtige begivenheder og forbud mod piratdekodere m.v.).

Af kulturministeren (Ebbe Lundgaard).
(Fremsat 29/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jytte Wittrock (S):

Lovforslaget drejer sig om tv-rettigheder til vigtige begivenheder og om forbud mod piratdekodere og lignende udstyr.

Det drejer sig for tv-rettighedernes vedkommende om, at vi gennemfører EF-direktivet om tv uden grænser fra den 30. juni i år. Det skal sikre, at tv-seere i hele landet uden ekstra betaling får mulighed for at følge væsentlige begivenheder af samfundsmæssig interesse. Det skal altså ikke være disse væsentlige begivenheder, der bliver en salgsvare.

Tv-verdenen i Danmark ser for øjeblikket således ud, at det i realiteten er Danmarks Radio og TV 2, som skal sikres mulighed for at bringe disse væsentlige begivenheder på skærmen. Vi vil med dette lovforslag sikre, at betalings-tv-stationerne ikke kan sende med eneret.

Vurderingen af, om begivenheder er af væsentlig samfundsmæssig interesse eller ej, er naturligvis ikke den samme i tid og evighed. Derfor skal listen kunne ændres, så man til stadighed er sikret, at listen kun indeholder relevante begivenheder.

Forslaget til en liste omfatter store sportsbegivenheder centralt placeret i dansk idrætskultur. Skulle vi under udvalgsbehandlingen finde kulturbegivenheder, som vi vil sikre hele

befolkningen adgang til, må listen udvides, og det vil vi i Socialdemokratiet se velvilligt på.

EF-direktivet om tv uden grænser pålægger medlemslandene at respektere hinandens lister over vigtige begivenheder og dertil knyttede bestemmelser om direkte eller forskudt transmission. Handelen med tv-rettigheder er international, så denne gensidige anerkendelse er nødvendig for at sikre seernes ret til at se disse udvalgte begivenheder på tv.

Derudover indeholder lovforslaget et forbud mod erhvervsmæssig omsætning af piratdekodere og andet udstyr, som har det formål uberegtiget at give adgang til kodede radio- og tv-programmer. Det foreslås, at de nye regler skal træde i kraft den 1. januar 1998, og jeg skal på Socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg synes ikke, at talen fra den socialdemokratiske ordfører bar præg af, at vi nu lever i 1997. Man kan jo ikke monopolisere, hvad man skal se på tv. Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvad med en vigtig kulturbegivenhed som f.eks. den tv-serie, der hedder Taxa, og som kører på Danmarks Radio om søndagen? Det er en serie, som ses af over 1 million seere hver eneste gang. Hvad hvis TV 3 eller en anden kommerciel station køber konceptet til den serie? Så er det jo blevet en social begivenhed og nærmest en kulturel institution. Skal man også monopolisere det? Skal man kun give de to store stationer adgang til det?

Jeg kunne også godt tænke mig at spørge den socialdemokratiske ordfører, hvad hun tror, det vil betyde for børne- og ungdomsarbejdet i idrætsorganisationerne, at man på den måde tager markedsværdien ud af deres produkt. For hvad bliver konsekvensen af, at der kun er nogle få, der kan købe dette produkt? Den bliver selvfølgelig, at markedsprisen vil falde, og når markedsprisen falder, bliver der færre penge til børne- og ungdomsarbejdet. Det kunne jeg godt tænke mig at høre en reaktion fra den socialdemokratiske ordfører på.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Som svar til hr. Brian Mikkelsen må jeg sige, at jeg gør opmærksom på, at listen ikke er eviggyldig, og det vil sige, at det er en diskussion om, hvad det er, man skal sikre. Personligt vil

Jeg ikke tro, at det kunne have interesse for nogen at købe serien Taxa og sikre sig eneret, men det er ikke en diskussion, vi skal føre her.

Med hensyn til at udhule idrætsorganisationernes muligheder for at skaffe sig midler, også af hensyn til børn og unge, lyder det ædelt, men jeg tror, vi skal have diskussionen i forbindelse med tips- og lottomidlerne i det hele taget. Jeg er sikker på, at de fleste danskere vil være meget utilfredse med, at man ikke kan se væsentlige sportsbegivenheder i TV 2 og Danmarks Radio. I den foreløbige liste er der tale om DM, EM og VM i håndbold og fodbold. Men for min skyld kan vi diskutere det under udvalgsbehandlingen. Det gav jeg også udtryk for.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Fru Jytte Wittrock må meget undskylde mig, men jeg synes ikke, det var en særlig god forklaring, at de fleste danskere vil være utilfredse med, at de ikke kommer til at se en sportsbegivenhed. Vi lever jo i et frit markedsøkonomisk, demokratisk samfund, hvor to aftaleparter kan lave en aftale med hinanden. Derfor ryster det mig altså en smule, at en regering kan foreslå at bryde en aftale imellem to frie aftaleparter.

Derfor vil jeg stadig væk godt have et svar fra den socialdemokratiske ordfører på, om det ikke vil få økonomiske konsekvenser for idrættens verden, at man på den måde går ind og hindrer dem adgangen til at sælge deres produkt til markedspris. Alt andet lige tilsiger logikken, at så vil prisen falde, og så vil der være færre penge til børne- og ungdomsarbejdet.

Med hensyn til Taxa kan man sige, at det var et aktuelt eksempel, men tingene ændrer sig jo hele tiden. Når håndboldpigernes popularitet falder om nogle år, når Anja Andersen ikke længere kan give fingeren ude på banen, vil de ikke være så populære at se. Skal man så løbende ændre listen? Kan man sige, at bokseren Brian Nielsen er et nationalt klenodie? Vil boksepromotor Mogens Palle, som driver en forretning, gå med til, at Brian Nielsen skal sendes på nationalt tv?

Jeg synes nu ikke helt, det passer til 1997. Det er noget skuffende at høre fra en regering, at man vil lovgive på dette område.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg vil tillade mig at minde hr. Brian Mikkelsen om, at det er et spørgsmål om, at vi lovgiver på radio- og tv-siden, og da vi har public service-tv i Danmark, og da vi giver licenspenge til to stationer i Danmark, må vi vel også have ret til at kræve, at der bliver vist væsentlige sportsbegivenheder i de to fjernsynsmedier. Så jeg lægger gerne personligt og på partiets vegne navn til, at vi begrænser idrættens muligheder for at skaffe sig penge ad den vej.

Ester Larsen (V):

Venstre hilser den del af lovforslaget velkomment, der retter sig mod radio og tv-pirateri. Vi er meget tilfredse med, at ministeren omsider er blevet klar over, at tv-dekoder-pirateri er en alvorlig uting, som regeringen er nødt til at forholde sig til.

Igennem sommerens debat har ministeren forsøgt at henskyde en løsning af problemet til EU, hvilket fremgår af de spørgsmålsbesvarelser, der er bilag i sagen. Et direktivforslag vil imidlertid ikke kunne vedtages før tidligst om et år, og udviklingen inden for kommunikationsområdet foregår med en så rivende hast, at det ville være uansvarligt af regeringen blot passivt at se på en stigende betalingsunddragelse til skade for de forbrugere, der lovligt erhverver programkort. Det er som sagt tilfredsstillende, at ministeren har erkendt behovet for et lovtiltag.

Det, der så står tilbage, er en klargørelse af, om det nu også er det rigtige indgreb, der er lagt op til med lovforslaget, om indgrebet er i stand til at løse problemet i virkelighedens verden. Det er der sat store spørgsmålstejn ved i en række af høringssvarene, så vi vil gerne under udvalgsarbejdet have en grundig vurdering af effekten af tiltaget.

Med hensyn til den del af lovforslaget, der vedrører tv-retigheder til særlige begivenheder, synes vi måske nok, at ministeren har en stor iver. Ændringsdirektivet til EU-direktivet om tv uden grænser fastslår alene, at de enkelte lande kan udarbejde lister over begivenheder af væsentlig interesse. Nogle lande har lavet sådanne lister, mens andre har valgt ikke at gøre det.

I Venstre er vi noget betænkelige ved, at vi skal danne fortrap i denne ret komplicerede sag. Vi har stor forståelse for den store interesse, der er i befolkningen for, at der sikres

mulighed for at følge med i de store idrætsbegivenheder, men vi ser en række problemer i forbindelse med udmøntningen af en ordning, der har ekspropriationskarakter.

Det er altid problematisk at sætte markedsmechanismer ud af kraft. Hvordan fastlægges de begivenheder, der har væsentlig samfundsmæssig interesse? Ja, ifølge lovforslaget er det kulturministeren, der forestår udvælgelsen. Nu er enevælden jo forbi, og vi kan se, at den liste, der er udarbejdet, er drøftet med idrætsorganisationer og tv-stationer, men hvad med borgerne? Skal borgerne ikke tages med på råd? Hvad er en betydelig del af befolkningen? 30 pct. er ifølge lovforslaget nok, men kan mindre gøre det? Hvor mange skal flyve i flok for at være mange nok?

Dette skal selvfølgelig ses i forhold til, at Danmarks Radio og TV 2 bliver de eneste, der kan sende de vigtige begivenheder med eneret. Nu er tal jo relative størrelser. Når vi spørger om, hvad mange er i andre sammenhænge, ses der anderledes på de samme talstørrelser. At 40 pct. af licensbetalende tv-seere ikke kan se licensfinansieret DR 2, anfægter hverken regeringen eller DR.

Hele prisfastsættelsessystemet virker bekymrende. Der knytter sig især en del usikkerhed til Konkurrencerådets rolle i denne forbindelse. Hvordan skal tvister om betalingsstørrelsen afgøres endeligt? Konkurrencerådet kan udtale sig, men det kan ikke afgøre spørgsmålet.

Venstre finder, at udvalgsarbejdet vil være afgørende for vores endelige stillingtagen til lovforslaget.

Brian Mikkelsen (KF):

Dette lovforslag skruer desværre tiden tilbage til monopoldagene. Det er, selv om det er et slemt ord at tage i sin mund, et udtryk for monopolisering og statsstyring, at man vil bestemme, hvilke begivenheder der skal sendes på hvilke tv-stationer. Det kan også umiddelbart lyde underligt, når ordene kommer fra en radikal kulturminister med rod i højskolemiljøet.

Dette EF-direktiv om tv uden grænser trådte i kraft den 30. juni i år, og det betyder, at hvert af de femten EU-lande nu skal udarbejde en liste over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Disse begivenheder skal kunne ses af alle borgere i det pågældende land.

Det kan lyde som et sympatisk forslag, og jeg har da også noteret mig, at en række politikere

med base i den venstre side af salen har udtalt sig positivt om forslaget. Men når man kigger på substansen og det konkrete i forslaget, er det bare ikke et særlig sympatisk forslag.

Kulturministeren tror ganske vist, at det på sigt er i alles interesse, at dette område bliver reguleret, men intet kan være mere forkert, for det er jo i alles interesse, at man kan finde ud af selv at sælge disse ting, så der kommer noget mere fokus på idrætten.

Idrætten – og det er jo den, vi taler om, selv om det ikke bliver nævnt eksplicit – har selv en interesse i, at flest muligt ser deres idræt, men de har også en interesse i, at prisen for deres produkt bliver presset op, så derfor er dette forslag altså udtryk for en slem statsstyring.

Vi mener også, at det strider imod EU's grundlæggende principper om fri konkurrence og de frie markedskræfters spil i vores demokratiske samfund, for idrætten er i bund og grund en handelsvare på linje med æbler og pærer. De, der vil give mest for et helt specielt godt golden delicious-æble, får naturligvis også retten til at spise det, når de har købt det på grønttorvet, og de, der er villige til at betale mest for tv-retighederne til en bestemt sportsbegivenhed, får også retten til at vise den sportsbegivenhed. Sådan er det, og sådan skal det fortsat være.

Det er helt ude af proportioner, at man vil lovgive på dette område. Hvad med f.eks. en åbningsdebat fra Folketinget? Det er da noget væsentligt for danskere og det danske folkestyre og Danmarks fremtid, at man sender herindefra. Vil man også monopolisere det, så det udelukkende skal sendes på Danmarks Radio og TV 2? Nej, vel. Det holder ikke nogen steder i virkelighedens verden. Det er et sundt princip, og vi kan støtte alt, hvad der er sundt, at markedskræfterne får lov til at regulere dette område.

Det nytter heller ikke noget, at der i forslagens bemærkninger står, at der ikke skal gribes mere end nødvendigt ind i rettighedshavernes frie aftaler og konkurrencen på tv-markedet, for da vi f.eks. i 1980'erne vedtog, at der skulle være kommercielt tv, vedtog vi også, at man ikke skulle gribe mere ind end højst nødvendigt.

Det her er altså at gribe mere ind end højst nødvendigt, for der bliver grebet langt mere ind end nødvendigt. F.eks. har vi i Danmark satellitstationen TV 3, som sender fra London. Den kan ses af mere end to ud af tre danskere, og

det må man klart betegne som et tilstrækkeligt flertal af den danske befolkning. Men den holdning har kulturministeren åbenbart ikke. Og hvad sker der, hvis der kommer en anden kommerciel station ind?

Naturligvis er der mange penge i tv-rettighe-der også herhjemme. Mange af disse penge finansierer vigtige dele af idrætten, og derfor er idrætten ikke interesseret i at sælge deres rettigheder til en kanal uden seere. De er selvfølgelig interesseret i, at flest muligt ser deres produkt, og at de får flest muligt penge hjem til deres arbejde. Prisen bliver ikke den rigtige, hvis den pågældende kanal ikke har seere nok, og idrætten vil sælge et ringere produkt, fordi tv-rettighe-derne værdi og dermed idrættens indtjening vil falde. Derfor skal vi fra politisk hold ikke blande os, men blot lade organisationerne selv sælge deres produkter.

Vi kan som sagt ikke støtte forslaget, fordi det bryder med et godt, sundt, dansk princip om, at staten ikke skal blande sig i den frie aftaleret. Det vil helt sikkert medføre en forringelse af markedsværdien af produktet, og i sidste ende bliver det almindelige idrætsarbejde taberen i dette spil. For idrætsorganisationerne også lokalt er det mange, vigtige penge, som givetvis bliver taget fra deres arbejde.

Jeg er ked af fra konservativ side at måtte sige, at forslagets intention er sympatisk nok, men selve forslaget er meget usympatisk.

Om piratdekodere synes vi selvfølgelig, at det er rimeligt og relevant, at man får lukket det hul, så den del af forslaget kan Det Konservative Folkeparti godt støtte.

Aage Frandsen (SF):

Hvis vi havde en verden, hvor der var nogle tv-stationer, der stort set var lige store, hvor handelen med sportsbegivenheder og kulturbe- givenheder foregik i fri konkurrence, og hvor der var regulær konkurrence med en masse udbydere og en masse efterspørgere, kunne man forstå den tankegang, som ligger bag Venstres og De Konservatives argumentation, for så kunne man sige, at markedet måske selv kunne finde ud af det.

Men det, der er tilfældet i dag, er jo, at vi har nogle få meget store pengestærke stationer, som køber op, og det vil sige, at der er nogle, der vil købe de meget store sportsbegivenheder og bagefter sælge dem til nogle andre. Det er her, Danmarks Radio og TV 2 og dermed Danmarks seere bliver sorteper, for der er ikke at tale om

en fri konkurrence. Hvis der var tale om en fri konkurrence, kunne man måske nok forvente, at idrætsorganisationerne også ville tænke betydelig mere på, hvor mange seere der var, for den folkelige opbakning af idrætsbegivenheder forudsætter trods alt, at man har seere.

Men idrætsorganisationerne er jo ikke dem, der kommer til at sælge i sidste ende. Hvorfor har vi ikke på vores to public service-kanaler kunnet se de danske kvalifikationskampe til VM, når de foregik i udlandet? Var det noget, DBU havde besluttet? Var det noget, de danske idrætsorganisationer havde besluttet? Det samme gælder også, når det drejer sig om VM, EM og De Olympiske Lege. Er det noget, de danske idrætsorganisationer kan tage stilling til?

Nej, det er det ikke. Det er det derimod, hvis det drejer sig om superligakampe og nogle kampe på dansk grund, men det er et langt større og internationalt perspektiv, der ligger i det her. Det er derfor, at vi fra SF's side i forbindelse med en forespørgsel, vi havde i foråret, gav udtryk for, at vi mente, det var nødvendigt, og at jeg ved samme lejlighed gav udtryk for min egen personlige og ikke nødvendigvis hele SF's opfattelse af, hvad der var de vigtigste sportsbegivenheder. Jeg fremhævede De Olympiske Lege, VM i speedway, Tour de France, EM og VM i fodbold og EM og VM i kvindehåndbold, herunder også kvalifikationskampene. Her har vi netop set, hvad der sker, når man ikke har den styring, der ligger i forslaget og i EF-direktivet.

Det er derfor, vi uden bekymring siger ja. Det betyder ikke, at der ikke er problemer i det. Der er da masser af problemer i det, men jeg vil helt klart foretrække, at alle danskere kan se De Olympiske Lege, og alle danskere kan se, når Danmark deltager i EM og VM i fodbold eller i kvindehåndbold og i en række andre kulturbe- givenheder, der også kunne være tale om.

Jeg vil klart foretrække, at det er sådan, frem for at vi kommer i en situation, hvor man håndhæver et eller andet princip om, at der skal være fri konkurrence, som ikke er fri overhovedet, fordi der er nogle, der danner monopoler. Det er efter vores opfattelse overhovedet ikke et princip, man skal foretrække. Vi foretrækker hensynet til, at de danske seere kan se de væsentligste begivenheder.

Så går det ud over idrætten, siger man. De får ikke så mange penge i kassen. Det er rigtigt, markedsprisen falder måske, det er der ikke tvivl om. Men vi støtter jo så idrætten ad en

anden vej, nemlig via tipsmidlerne, og det ville være lidt grotesk, at vi i høj grad støtter idrætten på den ene måde, og idrætten så bagefter måske forlanger en meget, meget høj pris, fordi produktet takket være støtten er blevet godt.

Men det er selvfølgelig vigtigt, at vi fastsætter en pris, så idrætten får en ordentlig betaling, og det skal ikke være et eller andet tilfældigt grundlag, det skal ske på. Der skal være en ordentlig betaling. Men her er det altså af hensyn til, at danske seere kan se de store begivenheder, som danske idrætsudøvere deltager i, at vi helt klart støtter forslaget.

Selvfølgelig er der problemer i det, og de skal løses. I den forbindelse er det også værd at understrege, at denne liste skal ajourføres. Så er der det med, hvem der taler på danskernes vegne. Vi er sådan set valgt til det, og jeg mener, det ville være naturligt, at ministeren forelagde det for Kulturudvalget, hvis han tænkte på at ændre denne liste. Når vi sidder i Kulturudvalget, har vi forhåbentlig forstand på kulturbegivenheder, inklusive idræt. Jeg mener også, at vi skal overveje, om der er andre kulturbegivenheder ud over idrætten, der skal med, f.eks. Det Kgl. Teaters forestillinger.

Og så lige til sidst med hensyn til den sidste del af forslaget: Vi støtter også forslaget om forbud mod piratdekodere.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg har et enkelt spørgsmål til hr. Aage Frandsen, for han var netop inde på den situation, at en række sportsbegivenheder optages af udenlandske tv-selskaber, som derefter falbyder produkterne. Man har jo været udsat for, at klip fra OL-begivenheder sælges til meget, meget høje priser.

Hvis dette lovforslag bliver vedtaget, får Danmarks Radio og TV 2 således eneret på at sende disse begivenheder. Hvis nu f.eks. et amerikansk tv-selskab, eller hvis det er en kvalifikationskamp mellem Danmark og Tyskland, et tysk tv-selskab, RTL eller sådan noget, forlanger så høj en pris for at vise en kamp, at både Danmarks Radio og TV 2 siger: Det er det simpelt hen ikke værd, og det har vi ikke råd til i vores budget, er det så ikke ærgerligt, at f.eks. TV 3 ikke skal have mulighed for at købe denne begivenhed og sende den til de to tredjedele af befolkningen, som rent faktisk kan se TV 3?

Kan dette lovforslag rent faktisk ikke være med til at forhindre, at visse sportsbegivenhe-

der bliver vist i Danmark, hvis prisen fra de udenlandske tv-selskaber er så høj, at TV 2 og Danmarks Radio siger: Det har vi ikke råd til?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Teoretisk set kan man godt forestille sig, at en sådan situation opstår, men skal vi ikke vente og se, om den opstår, og om der er et problem? Indtil videre ligger der et lovforslag, som, hvis intentionerne i det følges, og det, der ligger i EF-direktivet, følges, giver mulighed for, at vi kan se de væsentligste begivenheder.

Der er så nogle begivenheder, det kunne være De Olympiske Lege, som ikke er styret af det her, men en række andre sportsbegivenheder vil være det, når de foregår på europæisk plan, men jeg tror, at vi finder ud af det med hensyn til prisen. Lad os se, om der opstår et problem med, at nogle vil jobbe prisen op på visse begivenheder. Hvis det viser sig, at der også er en række andre europæiske stationer, der vil sige, at det har de ikke råd til at købe, tror jeg også, at prisen falder.

Så det dér med, at man går ind og styrer et marked, betyder rent faktisk, at så falder priserne på dette marked.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg vil sige til hr. Aage Frandsen, at sagen er jo den, at for langt de fleste sportsbegivenheders vedkommende er der andre end Danmark og danske sportsudøvere, der deltager, og det vil sige, at Danmark er ikke ene om at fastsætte minutprisen på at sende fra curlingfinalen ved vinter-OL eller andre ting, som hr. Aage Frandsen synes er enormt vigtige.

Det, der er problemet ved det her lovforslag, er, at hr. Aage Frandsen og kulturministeren og Folketingets øvrige socialister er gået ud og har bildt befolkningen ind, at når bare den her lov bliver vedtaget, så er der en garanti, en statsgaranti for, at de kan se sportsbegivenhederne.

Sandheden er, at den garanti findes ikke, for Danmarks Radios og TV 2's budgetter er ikke udtømmelige, og hvis man kommer fra et amerikansk tv-selskab og ved, at der kun er to købere i Danmark, ville jeg da som sælger sige: Jamen I skal betale så og så meget. Så sidder Danmarks Radio og TV 2 og siger: Hvordan skal vi nogen sinde skaffe de penge? Resultatet kan blive, at sportsbegivenheder bliver fravalgt, og så vil hr. Aage Frandsens vælgere ikke kun-

ne forstå, at de ikke kan se sportsbegivenhederne, for hr. Aage Frandsen havde jo lovet, at der var statsgaranti for det.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har sandelig ikke lovet, at man kan se alt fra De Olympiske Lege, og jeg håber sandelig ikke, at vi udsættes for det, for det forudsætter, at man skal have mere end to kanaler, det kan sendes fra. Det er hele løgnen – det var dog en ulidelighed.

Så under alle omstændigheder sker der jo et fravalg i dag, et redaktionelt fravalg af sportslige ting, og eksemplet med curling kunne jeg godt undvære, må jeg indrømme. Men der sker under alle omstændigheder et fravalg i dag i det, Danmarks Radio og TV 2 sender. Det er jo ikke alt, man vil sende, og det er selvfølgelig et spørgsmål – og det er det allerede nu – om prisen er for høj eller den ikke er for høj. Men altså, jeg er ganske fortrøstningsfuld med hensyn til, at det her system kører igennem.

Det kan så vise sig, at markedet i en kort periode måske vil rykke sig lidt, og at nogle vil prøve på at presse prisen op, dem, der køber nogle rettigheder; det vil de selvfølgelig prøve på. Men der er jo også andre stationer end de danske, som måske vil sige: Jamen når prisen er så høj, køber vi ikke. Og det betyder så, at prisen falder.

Formanden:

Undtagelsesvis en tredje runde, hr. Kim Behnke.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Blot for at rette en misforståelse og måske bringe hr. Aage Frandsen på bedre tanker. I bemærkningerne står der både sommer- og vinter-OL-legene »i deres helhed«, det vil også sige en kedelig curlingfinale, som hr. Aage Frandsen ikke gider se, legene i deres helhed, og det vil sige, at Danmarks Radio og TV 2 har eneret på at bringe hvert eneste minut fra åbningsceremonien til afslutningsceremonien, hvor de sidste duer letter.

Aage Frandsen (SF):

Jeg tror, at hr. Kim Behnke misforstod, hvad jeg sagde. Jeg sagde ikke, at de ikke kunne bringe det. Jeg sagde bare, at jeg ikke håbede, at de gjorde det.

Henrik Svane (RV):

Selv om der generelt er en mediestorm på befolkningen, er der dog ét medium, som vel må siges at indtage en særstilling, og det er selvfølgelig fjernsynet, jeg tænker på. Danskerne tilbringer ca. 2½ time foran skærmen hver dag, og der er derfor ingen tvivl om, at det er værdier, der er drømmeskabende, det vil sige kulturelle funktioner, som fjernsynet har.

Da vi i Danmark har to tv-stationer, som har en public service-forpligtelse, kan der med rette stilles særlige krav til disse stationer og deres programflader. Public service-kravet dækker over, at en tv-station skal sikre et varieret udbud af nyhedsformidling, oplysning og kunst, hvor kvalitet, alsidighed og mangfoldighed skal være nøgleord. Informations- og ytringsfriheden skal holdes i hævd, og herudover skal det også sikres, at der skal være programmer for alle, f.eks. også for døve og hørehæmmede. Disse forhold behøver betalingskanalerne ikke at tage højde for.

Derfor værner vi i Det Radikale Venstre meget om public service-kravet, og det gør vi ikke mindst som følge af den øgede konkurrence inden for medieverdenen. Den stigende konkurrence på tv-markedet kommer man naturligvis ikke uden om, og den kan da også på mange måder komme forbrugere til gavn, idet udbudet kan øges og forbrugere i en vis forstand kan siges at få større valgmuligheder og dermed større frihed.

Men det er altså for farligt at overlade hele markedet til den frie konkurrence, da det efter al sandsynlighed ikke bliver kvaliteten, der konkurreres på, og fordi hensynet til særlige grupper i samfundet næppe vil blive tilgodeset. Derfor er det vigtigt at understrege betydningen af public service-kravet og dermed også vigtigheden af, at vi ikke udvander det.

Når betalingskanaler får eneret på at transmittere fra særlige begivenheder, vil det medføre, at en stor del af befolkningen bliver afskåret fra at følge disse begivenheder. Det er efter min mening netop et eksempel på en udvanding af public service-kravet.

Herudover kan vi også risikere, at når nogle tv-stationer får eneret på at transmittere programmer, som har mere bred interesse, kan de udnytte denne status til kunstigt høje priser, f.eks. i forbindelse med pay per view – endnu en faktor, der vil afskære mange fra at se programmerne.

I Det Radikale Venstre tilslutter vi os forslaget, også hvad angår forbudet mod erhvervs-mæssig omsætning af piratdekodere og andet udstyr. Vi er opmærksom på, at der er et direktiv undervejs i EU, som skal implementeres her i Folketinget med udgangen af 1998, som også – i et vist omfang i hvert fald – vil medføre en diskussion om, hvordan vi sikrer, at folk, der er i besiddelse af disse kort, som de har fået på det sorte marked, måske også kan retsforfølges i en vis forstand.

Vi er opmærksom på, at ministeren er bekendt med, at der er forskellige ordninger i Sverige og Norge, som vi selvfølgelig vil kigge på under udvalgsarbejdet i forbindelse med lovforslaget gennemførelse, men også når vi kommer til direktivet om forbud mod piratdekodere og lignende.

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at politikere skal lade være med at blande sig i tv-stationernes programplanlægning, og denne sag var jo aldrig nogen sinde havnet på Folketingets bord, hvis ikke det var, fordi TV 3 – eller Kinnevikkoncernen – på et tidspunkt valgte at eksperimentere med direkte pay per view, nemlig at folk skulle betale ekstraordinært for at se en boksekamp med vores alle sammens super-Brian.

Den boksekamp krævede, at man gik ned og købte en særlig billet for at kunne se kampen, noget, som jo normalt også skal til, hvis man vil ind og overvære den i selve Idrætshallen. Men det faldt så mange for brystet, at de ikke kunne få lov til gratis at se super-Brian bokse, at der var et politisk pres og krav til Folketingets medlemmer om, at nu skulle vi gå ind og lave regler om det her, sådan at vi alle sammen er garanteret at kunne se forskellige sportsbegivenheder.

Da TV Sport – som staten jo indtil for få dage siden faktisk har været medejer af – begyndte at opkøbe forskellige fodboldkampe, var der nogle, der frygtede, at resultatet kunne blive, at man slet ikke kunne se væsentlige sportsbegivenheder på Danmarks Radio eller TV 2, altså »gratis«, som folk kalder det.

Men sagen er den, at ingenting i denne verden er gratis, og de udsendelser, man ser på TV 2 og på Danmarks Radio, licensfinansieres. Hvis Danmarks Radio og TV 2 nu forpligtes til at købe sportsbegivenhederne og der vil være et befolkningspres, ja, så ved vi godt, hvornår kul-

turministeren stiller i Folketinget med forslag om, at licensen skal forhøjes, for ellers har man ikke råd til at købe disse sportsbegivenheder. Det synes vi er en rigtig dårlig løsning.

Vi synes i stedet for, det skal være sådan, at tv-stationerne selv indbyrdes finder ud af – gennem fri konkurrence – hvem der vil købe rettighederne til at sende sportsbegivenhederne.

Noget helt andet er så, at den liste, som kulturministeren skal sidde og lave om – sådan alt efter, hvilke meningsmålinger der bliver offentliggjort i B.T., eller hvordan det nu kan være – den liste har vi ikke nogen som helst tillid til. Al den stund der jo på dette marked bliver indgået kontrakter, som ofte strækker sig over 3-4-5 år, kan man altså komme i den situation, at der er en sportsbegivenhed, som lige pludselig ikke er interessant længere, fordi en Bjarne Riis har influenza og ikke klarer sig så godt i Tour de France, eller fordi Danmark ikke længere har alle verdensmesterskaberne i speedway, ja, så er der sportsbegivenheder, som mister deres interesse, mens der er andre, der kommer frem.

Vores dejlige håndboldpiger har været nævnt et par gange, men det er jo ikke mange år siden, at man i Dansk Idrætsforbund overvejede helt at nedlægge håndboldafdelingen, fordi ingen interesserede sig for dansk kvindehåndbold. Sådan kan tingene altså meget hurtigt ændre sig, og derfor er det ikke hensigtsmæssigt, at en minister eller en embedsstab skal sidde og lave de her lister efter forgodtforbindende og efter, hvad de måske har hørt om ude i byen om interessante sportsbegivenheder.

Endelig er der forhold, som også gør, at det er svært at vurdere de her ting. Vinter-OL er blevet nævnt, og jeg er sikker på, at mange sekvenser fra Vinter-OL har ganske få seere, men sådan noget som nytårmorgen, hvor der bliver sendt skihop fra Garmisch-Partenkirchen – ja, det har nogle enormt høje seertal, mens vi alle sammen får styr på det nye år. Men det er ikke nævnt heri. Hvornår bliver sådan noget medtaget? Eller det har man måske svært ved, fordi der rent faktisk er sponsorer på de udsendelser.

Endelig er der spørgsmålet om, hvem der kan se hvad, og det bliver gjort gældende, at Danmarks Radio og TV 2 er de eneste, der kan modtages af hele befolkningen. Det er noget vrøvl. Det er udelukkende et spørgsmål om valg af antenne. Til Danmarks Radio skal man bruge en VHF-antenne, til TV 2 skal man bruge en UHF-antenne, og til TV 3 skal man bruge en

parabolantenne. Det er udelukkende et spørgsmål om valg af antenne, så kan hele befolkningen i Danmark se TV 3, hvis de vil, medmindre der er nogle boligselskaber – men det er jo så et andet ministerområde – der forhindrer folk i at sætte parabol op og på den måde krænker ytringsfriheden.

Det sidste, jeg skal sige noget om, er om spørgsmålet om piratkortene. Som ordet selv siger, er der tale om en illegal virksomhed. Der er tale om nogen, der stjæler, og vi kan ikke se, at der er forskel på, at man går ned i supermarkedet og hugger et æble, eller at man piratkoder sig ind og knækker koderne og dermed kan se nogle tv-signaler.

Hvis det her er løsningen, så vi kan forhindre, at den slags foregår, støtter vi gerne dette element. Men vi synes bare, at det burde være en straffelovsbestemmelse, så det bliver betragtet som tyveri, og ikke, at det står her under kulturministerens lovgivning.

Vi er også lidt tvivlende med hensyn til selve forbudet mod den erhvervsmæssige omsætning, om det er løsningen, al den stund man jo nemt kan købe sig til disse kort i udlandet og få dem tilsendt som brevpost fra England eller fra Tyskland, og endelig kan man jo bare koble sig op på internettet, så er der fri adgang til hele molevitten.

Derfor vil vi under udvalgsarbejdet se, om den løsning, ministeren har fundet frem til, dækker det behov, der er, nemlig behovet for at få stoppet piratdekodning.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at det problem, som vi skal behandle i dag, er et selvskabt problem – et problem, som er skabt af alle partier i Folketinget tilsammen undtagen Enhedslisten, de partier, som indgik medieforliget i sin tid, hvor man banede vejen for, at der kom endnu mere reklame-tv i gang.

Og det er klart: Med endnu mere reklame-tv, med en ny landsdækkende reklamekanal på vej, den, der skal fungere som networking, ja, så bidrager man yderligere til, at prisniveauet på f.eks. de almindelige sportsbegivenheder, som der især er tale om her, ryger op, fordi der bliver flere penge i det, og der bliver flere om budet. Og det betyder så, at når så samtidig de reklamekanaler går over og bliver betalingskanaler – eller endnu værre: pay per view, hvor man går ind og betaler for en enkelt udsendelse – ja, så begynder man at få en rigtig asocial

ordning ud af det. Man får en ordning, hvor vi via bistandsklienternes skattepenge er med til at støtte og udvikle en breddeidræt, og når der så pludselig er penge i den, må de ikke have lov at se den, medmindre de betaler over pay per view eller en betalingskanal.

Det er som sagt et selvskabt problem, men det betyder jo ikke, at vi ikke vil forholde os til det.

Det er interessant at bemærke, at ved denne ændring af loven står de partier, der står bag det mediepolitiske forlig, også splittet. Denne gang er det ikke TV 2's omdannelse eller en fjerde radiokanal, men det er spørgsmålet om større væsentlige nationale sportsbegivenheder, der alene forbeholdes tv-stationer, der kan ses af hovedparten af befolkningen. Det er et EU-direktiv, men også et stort dansk ønske, bl.a. for Enhedslisten. Så derfor har vi ingen problemer med at støtte loven.

Siden vedtagelsen af loven om Team Danmark har det stået klart, at eliteidrætten også skulle være forbeholdt den danske befolkning efter et almindeligt tilgængelighedsprincip. Med udviklingen af de nye, kommercielle tv-stationer og betalingskanaler har det været fundamentalt vigtigt for os at bringe tilgængelighedsprincippet ajour.

Vi vil i Enhedslisten også gerne understøtte, at udviklingen kan fortsætte, og vi har tidligere foreslået, at over for de nationale sportsorganisationer, som alene solgte tv-rettigheder til højstbydende og brugte de kommercielle penge til at presse priserne op i et leje, hvor ingen danske public service-stationer kunne følge med, måtte man gå ind og reducere i tildelingen til disse sportsorganisationer af både tipsmidler, kommunale idrætsanlæg osv. i et omfang, så det kunne mærkes.

Vi synes, det er urimeligt, at vi bruger flere milliarder kroner på at opbygge alle disse anlæg, og når så frugterne skal høstes, forstået på den måde, at top præstationerne skal bringes i medierne, ja, så himler man op om de frie kræfter, de skal have frit spil, og det private initiativ må ikke begrænses, det initiativ, som kun eksisterer, når der kan tjenes penge, men ikke når fundamentet og det første led i kredsløbet skal etableres.

Vi anser således forslaget for at være et fornuftigt skridt, der bringer balance i idrættens fødekæde. Vi vil understøtte en udvidelse af listen, men naturligvis så også understrege, at de landsdækkende tilgængelige stationer ikke

undlader at bringe begivenheder eller nedprioriterer mindre idrætsgrene på den bekostning. Det betyder et samarbejde mellem stationerne.

Lad mig også sige, at vi egentlig ikke er imod en kanal med hovedvægt på idræt og idrætspolitik, men inden man overhovedet havde forhandlet sig til rette om et medieforlig, gik tv-stationerne og Tele Danmark sammen om at oprette en betalingskanal. Det blev hilst velkommen fra alle sider på nær fra os. Danmark havde sejret, hed det, men der må være nogle, der sidder med en grim smag i munden i forhold til de forudsætninger, man gav TV Sport.

Så endelig om piratdekodere: Generelt er vi jo imod, at man laver kodet tv. Jeg synes, at alt, hvad der sendes ud, skal være tilgængeligt for alle. Det, man så gør her, er, at man går ind og kriminaliserer dem, der bryder koden, så de kan se det gratis.

Vores rolle i dette vil være, at vi vil stille et ændringsforslag til lovforslaget, når det drejer sig om dekoderne, hvor vi vil sige, at i stedet for at kriminalisere det, skal det være forbudt at forhandle dekoderne i det hele taget i Danmark. Altså vi vil stoppe betalingskanalerne ved at lave et forbud mod etablering og salg af kodet tv i Danmark.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er en bemærkning til hr. Bent Hindrup Andersen om det dér med det selvskabte på baggrund af medieforliget.

Man må nok sige, at i forhold til, hvad der er af kapitalinteresser internationalt på det her tv-marked, er dette lille selskab, der hedder TV Danmark, jo ingenting. Det er TV 3, der, i hvert fald når det drejer sig om danske sportsbegivenheder, har været i stand til at købe op, og det er noget, som vi ikke har indflydelse på.

Derfor var det også vigtigt for os at understrege, da vi havde diskussionen i foråret, at det er nødvendigt ikke kun at løse problemet i Danmark, men at tv er et grænseoverskridende medie, som betyder, at man er nødt til at lave aftaler EU-landene imellem.

Derfor er det vigtigt at understrege, at her er der tale om nogle helt andre interesser og ikke noget, vi kan regulere i Danmark. Det er nogle interesser med nogle store tv-stationer, der har masser af penge bag sig, og det er dem, der kan købe det op. Det er ikke noget, vi kan ordne i Danmark. Så det, at nogle stationer i Danmark

kan samsende, har rent faktisk ikke nogen betydning.

Dermed er ikke sagt, at vi ikke vedkender os vores del af det, det siger da sig selv, men det har ikke rigtig noget med det her at gøre.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg kan egentlig godt forstå, at hr. Aage Frandsen har lidt svært ved at vedkende sig det medieforlig. Der er en del af det, som ikke er SF-politik, men de tog det alligevel og var egentlig årsag til, at forliget kom i stand, for hvis SF havde sagt nej til at ændre mediepolitikken fra kulturaftaler over til kommercielle aftaler som det, der skete ved den medieaftale, der blev lavet sidste gang, var det ikke blevet til noget. Det ved hr. Aage Frandsen også udmærket. Den magt havde SF, fordi SF var med i det gamle medieforlig.

Det, der så sker, er, at man bringer reklamen yderligere et skridt frem med denne medieaftale, og dermed er man med til at skubbe yderligere på prisniveauet og ræset for at købe.

Det er rigtigt, at der stadig væk var problemer også uden det, men de var væsentlig mindre. Det skubber til og accelererer problemerne, når man går hen og laver en mediepolitisk aftale og ændrer den fra en kulturpolitisk aftale, hvis hovedsigte er, at alle skal have en alsidig information og formidling, over til at være en kommerciel aftale, det gør det næsten umuligt økonomisk rimeligt at lave en alsidig information.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg forstår på hr. Bent Hindrup Andersens længere udredning, at hr. Bent Hindrup er enig i, at det er helt andre kræfter, som vi er kommet i klemme med her, internationale kræfter, kapitalkræfter, som vi ikke kan styre i Danmark, og hvis man havde lavet nogle aftaler om det i Danmark, havde de ikke kunnet få indflydelse.

Vi har desværre ikke indflydelse på TV 3. Jeg ville gerne have, at man ændrede reglerne i EU, så vi havde indflydelse på TV 3, men det har vi ikke, og det er derfor, det er godt, at det EF-direktiv blev gennemført. For det er et sted, hvor man kan sige, at det er grænseoverskridende, og derfor er jeg også glad for, at Enhedslisten er klar over, at der er nogle steder, hvor man er nødt til at lave noget på EU-plan.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Nu vil jeg jo sige, at hvis det endelig skal være, er mediet jo grænseoverskridende forstået på den måde, at EU er en lille bitte klat i det ene hjørne verdenspolitisk, også når man ser på CNN og andre kanaler, der tages ned; så det er en rigtig dårlig argumentation.

Men kernen i det er, at man fremmer en uheldig udvikling ved at lave en ny network-kanal, en ny national kanal i Danmark, i stedet for at bruge alle ressourcerne og kræfterne på at opbygge et ordentligt offentligt public service-system. Og det gør man jo, fordi man ved at lave en ny reklamekanal også skyder TV 2 i ryggen på et tidspunkt, så vi heller ikke kan få dem til at fortsætte med det.

Så det er en rigtig dårlig sag, SF har fået at løbe med ved at være initiativtager til at ændre mediepolitiske aftaler fra en kulturaftale, som havde et formål, et kulturelt formål, over til at være ren business. Og det var det, der skete ved medieforliget. Det var derfor, Enhedslisten ikke gik ind i det.

Poul Nødgaard (DF):

Da vores ordfører, hr. Ole Donner, ikke kan være til stede, har jeg lovet at læse det notat op, som han har lavet om det foreliggende forslag.

Ved første øjekast ser lovforslag nr. L 50 ud til at være et simpelt forslag, men Dansk Folkeparti forudser, at der bliver et stort og omfattende udvalgsarbejde.

Forslaget består af to hovedpunkter. For det første et forslag om at lave en liste over begivenheder, som tv-stationer, der ikke kan modtages af den store del af befolkningen, og betalingsstationer ikke kan sende med eneret. Listen kommer til at omfatte store sportsbegivenheder som f.eks. OL, VM og EM i fodbold, og grunden til lovforslaget er frygten for, at kun tv-stationer, der finansieres ved hjælp af brugerbetaling, får råd til at vise disse begivenheder.

Vi mener i Dansk Folkeparti, at det ikke umiddelbart er let og måske heller ikke det rigtige at lave en sådan liste. Derfor vil vi gerne diskutere sagen i udvalget og gennemgå den lange række af høringssvar, som allerede foreligger vedrørende dette forslag.

Den anden del af forslaget går ud på at indføre et forbud mod erhvervsmæssig omsætning af de såkaldte piratdekodere og andet udstyr, der har til formål uberettiget at give adgang til kodede radio- og tv-programmer. Denne del af

forslaget lyder positivt og burde kunne støttes af Dansk Folkeparti, idet vi mener, at fremtidens tv alene bør bestå af brugerbetalte programmer, således at når en borger har lyst til at se et program, ja, så betaler han eller hun for det.

Der er i dag teknisk mulighed for, at man kan se alle mulige former for udsendelser på forskudte tidspunkter, således at man selv kan tilrettelægge sin tv-aften f.eks. med de seneste tv-nyheder, reportager, film og lignende. Målet må være, at borgerne kun betaler for det, de får. Men en forudsætning for dette er selvfølgelig, at tvangslicensen bliver ophævet.

Dansk Folkeparti mener, at udvalget bør drøfte, om det er det rigtige at vedtage et forbud mod omsætning af disse piratdekodere og private piratkort. I Sverige f.eks. har man siden 1993 haft en lov, der nogenlunde svarer til det foreliggende lovforslag, men erfaringer fra Sverige viser imidlertid, at salget af piratkort floerer stærkere end nogen sinde.

I Norge er der en lignende lov, som tilsyneladende virker noget bedre, fordi den norske straffelov indeholder et forbud mod privat besiddelse. Dansk Folkeparti mener, at man bør undersøge nøjere, om det vil være muligt at forbedre teknikken omkring betaling, således at det bliver umuligt at fremstille disse piratkort eller offentliggøre koder på internettet m.v.

Det er i dag teknisk muligt at overføre pengebeløb via internettet, og efter sigende skulle det være så sikkert, at det ikke er muligt at bryde ind i systemet. Derfor mener vi, at dette bør undersøges nærmere i udvalget.

Dansk Folkeparti er altså positivt over for visse dele af lovforslaget, men i den foreliggende form vil Dansk Folkeparti ikke kunne tilslutte sig forslaget.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg skal starte med at takke for den velvillige behandling, lovforslaget indtil videre har fået. Det har fået gode ord med på vejen. Hvis vi tager den del af det, der handler om piratdeko-derne, er der jo bred tilslutning til, at vi gennemfører den lovgivning, som er beskrevet i lovforslaget. Det skal naturligvis gennem en udvalgsbehandling, og vi skal diskutere det grundigt.

Jeg har selv været i tvivl om, hvorvidt dette er nok, om vi er nødt til at tage skridtet videre og eventuelt indføre et forbud mod besiddelse også. Men når jeg er standset op, som forslaget

er her, er det dels i afventning af, hvordan EU på direktivplan forholder sig til det her område, dels for at se, om vi i fællesskab kan konstatere, om det er nok, eller om vi skal gå det skridt videre. Så det vil jeg godt udtrykke åbenhed over for for at imødekomme nogle af de indvendinger, der har været imod, at indgrebet måske ikke er nok. Jeg er glad for det markante tilsagn om, at vi skal gribe ind på det her område.

Så vil jeg godt sige generelt om de bemærkninger, der har været til den anden del af lovforslaget, den, der handler om at reservere visse tv-begivenheder til public service-kanalerne, at der jo ikke er tale om, at vi tvinger Danmarks Radio og TV 2 til at sende disse begivenheder. De får muligheden for at gøre det.

Derfor kan jeg også afvise enhver anklage om, at det her er indblanding i den fri programlægning. Den er der stadig væk. Vi blander os ikke i programlægningen. Vi giver dem mulighed for at købe de her ting også – havde jeg nær sagt – hvis de har råd til det, men det er rigtigt, at vi får sænket priserne på nogle væsentlige tv-begivenheder. Og det har naturligvis været hensigten med EF-direktivet.

Fru Ester Larsen spurgte, hvorfor vi havde hast. Vi har ikke hast, men vi går i gang; det har andre EU-lande også gjort. Nogle EU-lande har haft dette, inden den her bestemmelse kom.

I øvrigt vil jeg sige generelt, at den liste, vi nu lægger frem, er en liste, der, som vi ser den i dag, løbende kan revideres. En revision af listen vil tage tre måneder, så vi kan tage højde for alle de svingninger i interessen i den danske seerbefolkning, som hr. Kim Behnke er så interesseret i. Det kan vi sagtens imødekomme. Det er kun et 3-måneders-forløb, så vil vi kunne ændre listens indhold. Den skal godkendes i Kommissionen, og det vil være det forløb, der er.

I øvrigt vil jeg godt lige ganske kort kommentere de indlæg, der har været, og sige til fru Jytte Wittrock, at jeg er glad for den understregning, der var i ordførertalen fra Socialdemokratiet, af, at når vi begrænser os til det antal tv-begivenheder, vi har nævnt her, er det, fordi det er dem, der har udgangspunkt i dansk idrætskultur. Og der er nogle begrænsninger i formuleringen af EF-direktivet. Vi kan ikke tage en hvilken som helst tv-begivenhed og sætte den på uden at støde imod i hvert fald ånden i EF-direktivet.

Så vil jeg gerne sige til fru Ester Larsen, at det med, hvad en betydelig del af befolkningen er, kan man diskutere meget, og det har jeg også haft lejlighed til at gøre i pressen med forskellige interessenter på det her område. Der er ingen tvivl blandt EU-landene om, at det, man går efter, er det, der på engelsk hedder »near universal coverage«, og det betyder, at det skal være næsten landsdækkende. For mig er det et spørgsmål om, at mindst 90 pct., måske nærmere 95 pct., af danske seere med det apparatur, de har til rådighed i øjeblikket, kan se tv-udsendelserne, og det kriterium opfyldes kun af Danmarks Radio og TV 2.

Så vil jeg i øvrigt gerne som en kommentar til fru Ester Larsens efterlysning af, hvorfor DR 2 ikke kan ses af alle, sige, at hvis det er et tilsagn om, at vi genoptager medieforhandlingerne med det samme og indfører mulighed for at bruge den tredje landsdækkende frekvens til at sende DR 2 til hele befolkningen, så er jeg klar den dag i morgen.

Så vi er altså ikke en absolut fortrap i den proces, men vi har sat processen i gang, og det har vi gjort, fordi vi godt vil sende et signal til den danske befolkning om, hvad det er for ting, vi gerne vil have med på listen som en mulighed for, at der bydes på fra de to tv-stationer.

Så vil jeg gerne sige til hr. Brian Mikkelsen, at det jo var interessante bemærkninger, hr. Brian Mikkelsen kom med. Hr. Brian Mikkelsen talte om statsstyring. Fordi man nu indfører et instrument, så de to landsdækkende tv-kanaler, der er helt eller delvis licensfinansierede, kan opfylde deres public service-forpligtelser, så at kalde det statsstyring – ja, så er det også statsstyring, at man i det hele taget har Danmarks Radio og TV 2, og det kan være, Det Konservative Folkeparti mener det.

Jeg har i andre sammenhænge hørt hr. Brian Mikkelsen bruge ordet statsstyring i den seneste uges tid, og jeg synes, han skulle gå hjem og tænke lidt over, hvad det er for et ord, han bruger i den politiske debat. Men det er bare sådan en venlighed fra min side at gøre opmærksom på det.

Så har jeg også forstået, hr. Brian Mikkelsen mener, at den professionelle idræt, den kommercialiserede idræt i Danmark nu er blevet et så helt privat foretagende, at man ikke kan foretage sig noget i forhold til det. Det må jo betyde, at det er hr. Brian Mikkelsens hensigt at støtte, hvis jeg kom med et forslag om det, at

fjerne de 18 mio. kr., vi giver til DBU over tipsmidlerne.

Dem har de ikke behov for. De har en formue på 80 mio. kr., og de tjener mange penge på tv-rettigheder, også selv om de skulle miste lidt på denne aftale.

Jeg vil gerne høre, om det betyder, at vi i yderste konsekvens skulle fjerne de offentlige tilskud til alle de idrætsgrene, der overhovedet kan sendes på tv og tjene penge ind til specialforbundet. Det er en meget interessant markering i den diskussion, vi skal i gang med om revision af tips- og lottoloven, hvis det hovedsynspunkt, som jeg hørte hr. Brian Mikkelsen komme med herfra, står til troende.

Vi er altså med det her i gang med at styrke public service-funktionen, give public service-stationerne nogle nye redskaber i en ny situation, og det kan være, det ikke er sidste gang, vi er nødt til lovgivningsmæssigt at gå ind på det her område.

Så vil jeg gerne sige tak til hr. Aage Frandsen for bemærkningerne og i hvert fald tilsige som kulturminister, at det naturligvis vil være sådan, at revisionen af listen skal drøftes med Folketingets Kulturudvalg, det er ikke noget, jeg skal sidde og finde på selv. Den proces og den forretningsgang må vi finde ud af, så snart lovforslaget er vedtaget. Det tilsagn vil jeg gerne give.

Til hr. Henrik Svane vil jeg sige, at det er en meget vigtig markering, at det er public service, vi styrker med det her, og det er også en vigtig markering at notere om piratdekoderne, som hr. Henrik Svane var inde på, at det kan vi se på igen eventuelt i forlængelse af EF-direktivet.

Så vil jeg sige til hr. Kim Behnke, at ud over bemærkningerne om public service, som hr. Kim Behnke også forholdt sig til, mener jeg ikke, at det, vi gør i øjeblikket, er efter for godt-befindende. Vi kan ikke tage hvad som helst og sætte på den liste. Der er begrænsninger både i ånd og bogstav med EF-direktivet, og det er der også i det lovforslag, vi har fremsat her. Det bliver udtrykkeligt aftalt og drøftet, så en kulturminister kan altså ikke sidde sammen med sine embedsmænd og efter for godt-befindende finde ud af, hvad de gerne vil se i fjernsynet. Den mulighed kunne måske være dejlig, men den eksisterer ikke, så i folkestyrets navn bliver det altså Folketingets Kulturudvalg, der sammen med en kulturminister drøfter disse ting.

Så vil jeg sige til hr. Bent Hindrup Andersen, at jeg tager til efterretning, at Enhedslisten agter

at stille ændringsforslag om at forbyde deko-derfjernsyn i Danmark. Det er et ambitiøst forslag, som vi naturligvis vil studere nøje, når det kommer, men jeg tror ikke, jeg umiddelbart kan tilsige det støtte. Det ville selvfølgelig løse en række problemer i ét hug, men det tror jeg ikke er muligt.

Jeg har så forstået på hr. Poul Nødgaard, at selv om der er visse ting i lovforslaget, der er ret uspiselige, er Dansk Folkeparti parat til at se på sagen i udvalget, og det er jeg glad for. Tak for det.

Formanden:

Så går vi i gang med anden omgang, og der er indtegnet først fru Ester Larsen, så hr. Brian Mikkelsen, hr. Kim Behnke og hr. Bent Hindrup Andersen.

Ester Larsen (V):

Blot en enkelt bemærkning for at undgå misforståelser ministeren og mig imellem.

Mine indlæg var på ingen måde en invitation til indfrielse af ministerens ønske om at overdrage den ledige kanal til DR. Det er bare lidt underligt at iagttage den ligegyldighed, der vises over for forskelsbehandlingen af de licensbetalende seere af det licensfinansierede DR.

Brian Mikkelsen (KF):

Uanset bemærkningerne fra ministeren, som skøjtede lettere hen over det substansielle i de indvendinger, der har været imod lovforslaget her, vil vi kraftigt advare imod dette lovforslag.

Sagen er jo den, at det er at invitere til monopol-liggende tilstande igen på medieområdet. Vi brød monopoltilstanden for 15 år siden, og det er klart, at hvis man nu vil udelukke andre kanalers muligheder for at sende nogle af de begivenheder, som danskerne godt vil se, er det at invitere til, at man igen favoriserer de nationale skattefinansierede kanaler.

Jeg kan slet ikke forstå, at man vil tillade det i et demokratisk samfund, hvor vi jo har det sunde princip, at hvis to parter vil indgå en aftale, skal de selvfølgelig have lov til det. Det er at bryde med det sunde princip. Man går jo ind og siger: Du må ikke indgå en aftale med den og den station, du må kun indgå en aftale med den station, og det er drønhamrende forkert.

Tilsyneladende har kulturministeren også glemt – jeg håber, det er en forglemmelse – at

DBU jo frivilligt og fuldstændig uprovokeret indgik en aftale med DR og TV 2, skønt der forelå økonomisk langt mere attraktive tilbud. Da valgte DBU jo selv de nationale stationer, og man skal ind i den situation, at man selv må afveje det.

Det her er statsstyring endda med overlæg, og det er fuldstændig bevidst, at jeg siger det, for det er statsstyring af et område, hvor det burde være markedskræfterne, som styrede.

Kim Behnke (FP):

Der er meget i ministerens svartale, som man kunne tage fat på. Jeg vil nøjes med to ting.

Det første er ministerens løfte om, at man med 3 måneders varsel kan ændre på disse lister. Men sådan fungerer det jo ikke i praksis, vil jeg sige til ministeren. Lad os antage, at speedway igen bliver vældig populært, og at ministeren og Folketingets Kulturudvalg får lyst til at sætte speedway på listen. Problemet kan så være, at TV 3, mens speedway ikke var på listen, har lavet en kontrakt for de næste 3 år om at skulle have eneret på at sende speedway i Danmark. Så hjælper det jo ikke noget, at ministeren med 3 måneders varsel siger, at nu skal speedway på listen, for ministeren vil vel ikke gå ekspropriativt ind og ødelægge den kontrakt, der allerede foreligger. Det vil sige, at det er først, når kontrakten udløber, at ministerens ændringer i listen kan ske fyldest, og så kan det være, at speedway igen er blevet uinteressant. Derfor bliver det ministerens jagt på hans egen skygge, uden at det nogen sinde fører til noget.

Det andet er spørgsmålet om antenner, hvor ministeren siger, at folk med det udstyr, de har i dag, skal have mulighed for at se TV 2 og DR 1, og at folk ikke skal gå ud og købe sig en parabol for f.eks. at kunne se en landskamp. Men dengang vi oprettede TV 2, skulle hele den danske befolkning ned til en radio- og tv-forhandler og købe sig en UHF-antenne, medmindre de havde en gammel Sverigesantenne, som de kunne dreje og så bruge til at se TV 2 på.

Så det, at den teknologiske udvikling gør, at en antenne i dag er en rund skive, der sidder ude bag stikkelsbærbusken eller oppe under udhænget på huset, betyder jo ikke, at man skal erklære, at det, der bliver modtaget via parabolen, er noget ekstraordinært. En parabolantenne er i dag akkurat lige så naturlig en ting, som det var at få en UHF-antenne, dengang TV 2 kom frem. Anterneargumentet har ministeren meget

svært ved at se bort fra, men 100 pct. af den danske befolkning kan faktisk se TV 3, hvis de bare køber sig en parabolantenne, som i øvrigt i vore dage kan fås overordentlig billigt.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg har en kommentar og så to spørgsmål til ministeren.

Kommentaren er, det ved jeg ikke om man må, til De Konservatives ordfører, hr. Brian Mikkelsen. Det er helt rigtigt, at det, der sker her, jo ikke er et monopol, men man bryder de stærkes magt ved, at man i en aftale på sportsområdet siger, at hvis man vil sælge sig til et TV 3, CNN eller nogle andre stærke økonomiske kræfter, skal den samme udsendelse også tilbydes til en national kanal. Det er egentlig en meget genial måde at tage toppen af prisudviklingen på, for så har de ikke et monopol.

Sådan som reglerne er i dag, kan de købe sig til et monopol på håndboldkampe og andre ting, så det er sådan set et antimonopolistisk indgreb, der bliver lavet. Bare lige for at forklare hr. Brian Mikkelsen, hvad det går ud på. Det er helt klart, at den dag, hr. Brian Mikkelsen har samme salgsværdi internationalt som en anden bokser, kan han ikke længere kun sælge sig til den højest bydende. Man må også se Brian Mikkelsen på den anden kanal, og derved sænkes prisen. Så enkelt er det.

Spørgsmålene til ministeren er:

Vi har et andet syn på dekoderne, og jeg kan se det flertal, der tegner sig i Folketinget. Derfor vil jeg spørge ministeren, om ministeren vil være indstillet på at dele loven, så vi ikke kommer til at kløjes i den ved vores forskellige syn på dekodere.

Det andet spørgsmål til ministeren: Vi har jo tit haft det her oppe at vende. Vi synes, det her er et vigtigt skridt, men vi synes, at man skal gå videre. Ministeren luftede selv lidt truslen over for DBU og sagde, at der godt kunne blive tale om at inddrage de 18 mio. kr., hvis de nu blev ved med at sælge så utrolig dyrt til udenlandske kanaler. Så måtte man inddrage noget af den offentlige støtte, der er til organisationerne, for også derigennem at dæmpe prisniveauet, så det kan blive mere acceptabelt, og så man ikke skal betale to gange, nemlig først for at bygge hele netværket op ved idrætsanlæg og de andre ting, og når man så vil se det, skal man betale dyre penge for at få lov at sende på de nationale public service-kanaler.

Det var de to spørgsmål: Vil ministeren stadig væk overveje at gå lidt videre, hvis det ikke hjælper, og vil ministeren være indstillet på at dele lovforslaget?

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Til fru Ester Larsen vil jeg sige, at jeg mener faktisk, at jeg er ret optaget af, hvordan DR 2 kommer ud til så mange som muligt. Vi ligger ikke på den lade side i det her, men vi er jo bundet af medieforligets rammer. Jeg håbede lige, at det var en åbning til, at vi kunne tage fat på den sag igen, men det forstår jeg at vi venter lidt med.

Hr. Brian Mikkelsen mener, at jeg skøjtede hen over hovedproblemstillingen. Jeg mener, at den er rimelig klar. Jeg har klart sagt, at naturligvis er det her et indgreb i de frie markeds kræfter, og det ved jeg godt ikke passer Det Konservative Folkeparti så godt, som det passer mig, og det er der så ikke noget at gøre ved.

Men så siger jeg også, at det faktisk er et indgreb i den fri konkurrence f.eks. at have et public service-fjernsyn, der er statsfinansieret, som vi har med Danmarks Radio. Jeg kan ikke rigtig se forskellen. Vi giver dem nogle nye redskaber til at opfylde deres public service-forpligtelser, og vi udelukker ikke andre kanaler. Det betyder ikke, at de, der eventuelt køber, har monopol på at sende. Der er ikke noget i vejen for, at den, der oprindeligt har ejerforholdet, også kan sende parallelt. Det er naturligvis mindre interessant at gøre det, men vi ser da meget forskudt fjernsyn hen på de små timer, så det kunne man da godt tænke sig.

Så vil jeg gerne kvittere for DBU's holdning til, at de har solgt dansk superligafodbold til danske kanaler. DBU gør meget fornuftigt, og der ligger ikke her fra min side – det skal jeg komme tilbage til senere – nogen trussel mod de penge, DBU nu får. Jeg er i en fornuftig samtale med idrætten og på vej ind i det med idrættens tipsmidler, og dér gør vi os nogle overvejelser.

Derfor noterede jeg mig det spændende synspunkt fra hr. Brian Mikkelsen, at hvis sporten er blevet kommercialiseret, hvis den er ude på markedet, kan den godt klare sig selv. Det var egentlig hovedsynspunktet i det, og det er interessant, når vi ser på fordelingen af tips- og lottomidler i fremtiden. Hr. Brian Mikkelsen har ikke afvist, at han har det synspunkt, og det vil jeg tage udgangspunkt i, når vi skal samtale om idrættens tipsmidler.

Så til hr. Kim Behnke: Ja, det er klart, at vi ikke kan ændre det hele dramatisk, at vi ikke kan gribe ind i indgåede aftaler, men vi kan med de begrænsninger, der ligger i det, løbende lave nye lister med 3 måneders varsel. Det har jeg ikke tænkt mig at gøre, og jeg tror, at en årlig revision efter grundig diskussion også i Folketingets Kulturudvalg vil være en rimelig fremgangsmåde. Men det viser så også blot – til trøst for hr. Kim Behnke – at vi jo ikke går ind og rydder markedet som sådant og sætter markeds kræfterne helt ud af spillet. Vi respekterer naturligvis de aftaler, der er indgået, og kan ikke gribe ind i dem.

Så vil jeg sige til det om antenneforholdene – nu kan hr. Kim Behnke ikke høre, hvad jeg siger, men jeg håber, at han lytter et eller andet sted i huset – at synspunktets konsekvens vil da være den, at da alle danskere bare kan købe sig en bil, kunne vi lige så godt afskaffe den kollektive trafik. Det er konsekvensen af hr. Kim Behnkes synspunkt, og det tager jeg til efterretning, for det er ikke et synspunkt, der kan holde i den gældende debat. Vi har to offentlige fjernsynskanaler i Danmark, lidt forskelligt finansieret, og de sender på et samfundsejet sendenet, og det er det, der er udgangspunktet, og ikke, at enhver kan købe en parabol, selv om det naturligvis er rigtigt.

Så vil jeg prøve at svare på de to spørgsmål fra hr. Bent Hindrup Andersen:

Umiddelbart er jeg ikke indstillet på at dele lovforslaget, men kommer der under udvalgsforhandlingerne argumenter for det og en anmodning fra udvalget som sådant om at gøre det, må vi selvfølgelig se på det. Jeg mener ikke, det er dramatiske ændringer af den gældende lovgivning, vi er fremme med her, hverken når det drejer sig om muligheden for at sende de dér særlige udsendelser også med tv eller direkte med dekoderne. Jeg har taget til efterretning, at det spørgsmål er stillet, og det går jeg ud fra også vil blive stillet under udvalgsarbejdet.

Så vil jeg sige i forhold til DBU, at jeg ikke har brug for at sige nu, at DBU ikke har behov for sine 18 mio. kr., og det hænger sammen sådan her: Jeg har lige kvitteret over for DBU's fornuftige måde at sælge de nationale sportsbeholdninger på til Danmarks Radio og TV 2, men det er da klart, at vi får rejst det spørgsmål på et eller andet tidspunkt om den kommercialiserede idræts mulighed for at tjene penge og den støtte, den samtidig får af offentlige midler.

Det spørgsmål er ikke fjernet fra dagsordenen med den bemærkning, jeg kom med her, og jeg har som sagt også forstået, at hr. Brian Mikkelsen er interesseret i at drøfte det fra den synsvinkel, og det glæder jeg mig til.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Det tilsagn kan jeg ikke give ministeren. Sagen er jo den, at ministeren, samtidig med at han vil beskære idrættens muligheder for at tjene nogle penge på dens produkt, altså også arbejder med nogle tanker om, at han vil skære i dens generelle tilskud. Så det er da ikke noget, vi fra konservativ side kan sympatisere med.

Men årsagen til, at jeg går herop, er kommentaren fra hr. Bent Hindrup Andersen, som jeg godt kunne tænke mig at spørge kulturministeren om. Hr. Bent Hindrup Andersen er selvfølgelig meget sympatisk indstillet over for det her lovforslag, der jo passer fint med Enhedslistens politiske ideer om statsliggørelsen, altså at der ikke skal være konkurrence på det her område og alle de andre ting.

Det er klart, at Enhedslisten har en masse planer og en masse ideer om, at de godt vil have deres socialistiske samfund, og hvordan det skal fungere med, at der ikke skal være konkurrence på de her områder. Men hvad er kulturministerens næste skridt? Vil han bakkes op af Enhedslisten i, at man bryder nogle andre aftaler, og man fastsætter, at DR og TV 2 skal have lov til at sende de og de begivenheder, at de er de eneste, der skal have lov til at sende fra Folketingets åbningsdebat, at de er de eneste, der skal have lov til at sende »Taxa«, at de er de eneste, der skal have lov til at sende nogle bestemte begivenheder? Er det næste skridt?

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil bare sige til hr. Brian Mikkelsen, at dette lovforslag ikke er den skinbarlige socialisme, så hr. Brian Mikkelsen behøver ikke at være så nervøs.

Det, det drejer sig om, er f.eks., at vi jo også har et monopoltilsyn herhjemme for at sikre, at man ikke kan købe sig til monopoler, og hvis man gør det, skal man behandles som et sådant. Det er tilfældet inden for medieverdenen, hvor der har udviklet sig så høje priser, at det faktisk kun er monopolerne, der køber sig ret til, at noget kun kan sendes over én kanal, og det er

det, der bliver brudt, vil jeg sige til hr. Brian Mikkelsen.

Man kan ikke fastholde, at man kan købe sig til et monopol på at sende en national sportsbegivenhed. Det kan man ikke længere, fordi der skal være adgang for en kanal, så alle herhjemme kan komme til at se det på samme tid.

Det er kernen i det, så det er et brud på et monopol. Det er jo ikke det samme som, at det er socialisme. Jeg vil gerne forklare en anden dag, hvad det går ud på.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Med formandens tilladelse vil jeg lige give hr. Brian Mikkelsen en kort bemærkning til hans påstand om, at jeg er ved at tage penge fra idrætten. Jeg er ved at overveje, om vi kan bruge de mange, mange millioner kroner til idrætten på en lidt mere fornuftig måde, end de bliver brugt i dag; men det er en anden diskussion.

Så vil jeg ikke bryde aftaler, og det gør vi naturligvis ikke. Det her er også bare et forsøg på at give nogle muligheder, der begrænser nogle aftaler ud fra nogle af de synspunkter, der har været fremført af andre ordførere her i dag, og det er faktisk et forsøg på at styrke public service-fjernsynet i Danmark, som jeg også går ud fra at Det Konservative Folkeparti fortsat bakker stærkt op om. Jeg har i hvert fald ikke hørt medieordføreren for Det Konservative Folkeparti sige andet.

Risikoen for, at en kommerciel tv-station skulle købe rettighederne til transmissioner fra det danske Folketing, som hr. Brian Mikkelsen siger, tror jeg ikke er så stor. Skulle det nærme sig engang, må vi overveje at gribe ind, sådan vi er sikre på, at de kan ses af alle danskere. Jeg vil faktisk godt love, at jeg griber hurtigt ind, hvis det er på vej.

Så vil jeg bare slutte med fortsat at takke for debatten generelt. Der har været nogle udmærkede ting at bære videre på i udvalgsarbejdet, og jeg tilsiger alt muligt samarbejde undervejs frem mod den endelige vedtagelse af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 48: Forslag til lov om ændring af lov om almene boliger m.v., lov om boligbyggeri, lov om byfornyelse, lov om byfornyelse og boligforbedring, lov om individuel boligstøtte, lov om leje, lov om midlertidig regulering af boligforholdene og lov om ejerlejligheder. (Ændring af styrings- og finansieringsregler m.v. for det støttede byggeri).
Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).
(Fremsat 29/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Selv om titlen på dette lovforslag indicerer, at der er tale om en rodekasse, er det ingenlunde tilfældet. Formålet med lovforslaget er at ændre reglerne for, hvordan man beslutter at bygge, og hvordan man finansierer det almene byggeri og privat andelsbyggeri, ændringer, der efter Socialdemokratiets opfattelse giver klare forbedringer og som en positiv tilgift klare forenklinger.

Rammebeløbet afskaffes nu helt. I stedet for indføres et krav om totaløkonomiske vurderinger af byggeriet. Det er meget tilfredsstillende, for det kan fremme de varige kvaliteter i byggeriet i flere dimensioner.

Det gælder valget af byggematerialer, som i fremtiden kan vurderes i relation til levetid og vedligeholdelse, frem for hvad der umiddelbart er billigst.

Det gælder den økologiske dimension. Hidtil har det været vanskeligt at få plads til grønne investeringer inden for rammebeløbet. Ressourcebevidstheden har derfor haft trænge kår i byggeriet. Det er ikke viljen, det har skortet på i

den almene sektor, det er de stramme økonomiske rammer, der har været forhindringen.

Nu bliver det muligt at investere i ressourcebesparende teknologier, selv om de er dyre i anlægsfasen, når de i driftsfasen kan give besparelser på ressourceforbruget og give beboerne det bedste udgangspunkt for at leve så tæt på en bæredygtig tilværelse, som det nu er muligt i praksis i dag.

Det gælder beliggenheden, hvor rammebeløbet hidtil har stoppet boligforeninger i at bygge på attraktive grunde, fordi de simpelt hen har været for dyre, og det selv om boliger i de pågældende områder sagtens kan bære den relativt højere husleje, der vil følge af, at grunden er dyrere end de grunde, man traditionelt har bygget på. Med den sidste rest af rammebeløbet væk – og det såkaldte statslige omdrejningspunkt også ude af billedet – er det helt op til kommunerne at planlægge omfanget af det almene boligbyggeri.

Til gengæld for denne frihed foreslår regeringen at ændre finansieringen, så kommunerne umiddelbart skal stille med et større bidrag i form af grundkapital, der stiger fra 7 til 14 pct. Til gengæld bortfalder kommunens bidrag helt til ydelsesstøtten, det løbende statslige tilskud, som kommunerne hidtil har betalt 20 pct. af.

Disse ændringer giver alt i alt grundlag for at fjerne en række detailregler om, hvordan byggeprojekter skal beskrives, vurderes, besluttes og godkendes af Boligministeriet. Samtidig har det gjort det nødvendigt at omdefinere forsøgsreglerne, fordi forsøgsreglerne hidtil har været knyttet an til rammebeløbet. Det er der efter Socialdemokratiets vurdering kommet noget positivt ud af, for der er blevet større fleksibilitet i forsøgsreglerne, og det kan kun fremme mere interessante forsøg.

Bureaukratiet forsvinder ikke helt. Boligministeriet vil forsat kræve en række nøgletal fra kommunerne om boligbyggeriet. Det lægger vi i Socialdemokratiet vægt på, for det giver det bedste grundlag for at vurdere virkningen af de forbedringer og forenklinger, som loven vil medføre, herunder også vurdere eventuelt utilsigtede virkninger.

Rammebeløbet ophæves også på de private andelsboliger, men her opretholdes bruttostyringen, og det finder vi i Socialdemokratiet velbegrundet, fordi der ikke er kommunal grundkapital i denne type boliger. Boligordningen kan derfor bruges til at sikre, at kommunerne